

Arrest

nr. 181 217 van 25 januari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 18 januari 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 19 december 2016.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2017 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat VAN DOREN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, diende een asielaanvraag in in België op 6 juli 2016.

- 1.2. Op 20 juli 2016 werd een aanvraag tot overname gericht tot Italië. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22 (1) van Dublin III-Verordening gestelde termijn beantwoord waardoor Italië met toepassing van artikel 22 (7) de verantwoordelijke lidstaat werd voor de behandeling van de asielaanvraag.
- 1.3. Op 19 december 2016 wordt een beslissing tot weigering van verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten. (bijlage 26quater) Daarbij wordt besloten dat Italië de voor de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat is.

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Eritrea van Tigrinya afkomst verklaart te zijn, werd op 04.07.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 06.07.2016 asiel in België. Hij was niet in het bezit van enige persoonlijke – of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek voor betrokkene toonde aan dat zijn vingerafdrukken op 28.05.2016 in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst. Betrokkene verklaarde op het moment van zijn asielaanvraag in België geboren te zijn 28.09.1999 waardoor hij door onze diensten beschouwd werd als niet-begeleide minderjarige en betrokkene werd aangemeld bij de Dienst Voogdij waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd van betrokkene. Bijgevolg werd er op 11.07.2016 door de Dienst Radiologie van het Militair Hospitaal Koningin Astrid te Neder-over-Heembeek (BE) een medisch onderzoek uitgevoerd teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde: “op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat SIMON GEBREBRHANT Tekele op datum van 11/07/2016 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een 2 tal jaar een goede schatting is”. Overwegende dat uit het medisch onderzoek bleek dat de betrokkene meer dan 18 jaar oud is werd op 15.07.2016 de ingestelde voogdij voor betrokkene opgeheven. Vervolgens werd betrokkene door onze diensten niet meer beschouwd als niet-begeleide minderjarige en werd zijn geboortedatum door onze diensten op 06.09.2016 gewijzigd naar 11.07.2016.

Op 03.08.2016 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielpcedure in België. Hierin verklaarde hij in juli 2015 vertrokken te zijn vanuit Eritrea en stelde hij eerst te voet naar Soedan te zijn gereisd waar hij ongeveer 7 maanden in de wijk Sehafa Zelet te Khartoum (SDN) verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per pick-up verder door naar Libië waar hij 1 maand te Tripoli (LBY) en 2 tot 3 nachten aan de Libische kust verbleef om daarna per vrachtwagen en houten boot door te reizen naar Italië. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 28.05.2016 in Italië geregistreerd werd omwille van illegale binnenkomst. Betrokkene bevestigde dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Italië en verklaarde geen asiel te hebben gevraagd daar. Hij verklaarde in Italië 5 nachten in een politiekantoor op een voor hem onbekende plaats, 3 tot 4 nachten in een tentenkamp te Rome (IT) en 2 weken in een huis van de smokkelaar te Milaan (IT) te hebben verbleven. Vervolgens reisde betrokkene per bus en trein verder door naar België. Hij verklaarde op 03.07.2016 gearriveerd te zijn in België en vroeg asiel in België op 06.07.2016. Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot in België asiel te vragen omdat hij bij zijn broer Mogos wil zijn die reeds in België verblijft. Hij verklaarde om diezelfde redenen ook bewaren te hebben tegen een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaarde dus een in België verblijvende broer te hebben. Onderzoek bij onze diensten toont aan dat de broer van betrokkene (SIMON GEBREBRHAN, Mogos, 01.10.1991, van Ethiopische herkomst) op 10.07.2014 asiel vroeg in België. Op 25.02.2015 werd de broer van betrokkene door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) erkend als vluchteling. Bijgevolg verblijft de broer van betrokkene op dit moment als erkend vluchteling te Leuven (BE) samen met zijn echtgenote (TEKLEAB, Mihret Tehdese, 21.04.1993, Eritrea). Verder stelde hij geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben. Via een schriftelijke tussenkomst van zijn raadsman d.d. 01.09.2016 uitte betrokkene verder bezwaren tegen een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. De raadsman van betrokkene verwijst vooreerst naar het verblijf in België van een broer van betrokkene en stelt dat hij betrokkene materieel en psychologisch ondersteunt. Volgens

de raadsman van betrokkene is er dan ook sprake van een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn in België verblijvende broer, ook omwille van de jonge leeftijd van betrokkene waardoor hij nood heeft aan steun en begeleiding. Op basis van bovenstaande verzoekt de broer van betrokkene onze diensten dan ook om toepassing te maken van artikel 16(1) van Verordening 604/2013. Verder verzoekt de raadsman van betrokkene onze diensten om toepassing te maken van artikel 3(2) en artikel 17 van Verordening 604/2013 en wordt er desbetreffend gewezen op een vrees voor systeemfouten bij de asielprocedure en opvangvoorzieningen in Italië die resulteren in onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Volgens de raadsman van betrokkene bestaan er zwaarwegende gronden die het aannemelijk maken dat betrokkene bij overdracht aan Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. De raadsman van betrokkene verwijst ter staving onder meer naar het arrest Tarakhel v. Zwitserland (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland), het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier), een recent rapport van Artsen Zonder Grenzen Médecins Sans Frontières, "Out Of Sight. Asylum seekers and refugees in Italy, 12 april 2016), een rapport van de UN Special Rapporteur on the human rights of migrants van mei 2015 en het recente OSAR-rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Op basis van bovenstaande elementen stelt de raadsman van betrokkene dat het duidelijk blijkt dat de asielprocedure en opvangvoorzieningen in Italië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest en dat zijn cliënt een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling. Verder stelt de raadsman van betrokkene tevens ook dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overdrachten van asielzoekers aan Italië systematisch schorst en vernietigt. Er wordt onze diensten dan ook met aandrang verzocht om toepassing te maken van artikel 16, artikel 3 of desgevallend artikel 17 van Verordening 604/2013. Op 20.07.2016 werd er voor betrokkene een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 20.10.2016 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011, die ook wordt aangehaald in de schriftelijke tussenkomst van de raadsman van betrokkene, in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na

overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We herhalen desbetreffend nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor dat hij besloot in België asiel te vragen omdat zijn broer reeds in België verblijft en verzette zich omwille van die reden ook tegen een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. Dit verblijf van een broer van betrokkene wordt ook uitgebreid aangehaald in de schriftelijke tussenkomst van de raadsman van betrokkene die in dit kader verwijst naar artikel 16(1) van Verordening 604/2013. We merken desbetreffend op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broer van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde gezond te zijn en dat hij verder in het kader van zijn asielprocedure geen specifieke medische attesten of andere documenten aanbracht betreffende zijn gezondheidstoestand. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen hem en zijn in België verblijvende broer zou bestaan. De raadsman van betrokkene verwijst in dit verband onder meer naar de zeer jonge leeftijd van betrokkene, desbetreffend verwijzen we nogmaals naar het hierboven reeds vermelde leeftijdsonderzoek waaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk meer dan 18 jaar oud is. Het loutere feit dat betrokkene over een jonge leeftijd beschikt is dan ook onvoldoende grond om te spreken van een relatie van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn in België verblijvende broer. Verder benadrukken we dat er desbetreffend door de raadsman van betrokkene ook een schriftelijke verklaring werd bijgevoegd van de in België verblijvende broer van betrokkene waarin verklaard wordt dat hij herenigd wenst te worden met de betrokkene. We merken hieromtrent op dat enkel het feit dat de broer van betrokkene schriftelijke verklaard heeft dat hij met zijn broer herenigd wil worden niet duidt op een dermate relatie van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn in België verblijvende broer, vermits er in

deze verklaring ook geen expliciete melding wordt gemaakt van een afhankelijkheidsrelatie. Verder nadrukken we dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. We benadrukken verder nogmaals dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde gezond te zijn en dat hij tot op heden in het kader van zijn asielprocedure geen medische attesten of andere documenten aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat hij door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. Verder wordt er ook door de raadsman van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst geen melding gemaakt van gezondheidsproblemen bij betrokkene. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen we desbetreffend ook naar het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport over Italië waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85).

We wijzen er verder op dat het feit dat de overname van betrokkene aan de Italiaanse instanties verzocht werd op basis van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 ook impliceert dat betrokkene na overdracht aan Italië de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien hij dat wenst. Dit verzoek zal door de Italiaanse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer nogmaals naar het hierboven reeds beschreven geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna en afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

De raadsman van betrokkene stelt in zijn schriftelijke tussenkomst verder ook dat een overdracht van betrokkene in het kader van Verordening 604/2013 een blootstelling aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest zou betekenen. We wijzen er in dit verband op dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland, dat ook aangehaald wordt door de raadsman van betrokkene, onder meer dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v.

Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, namelijk een in 1995 geboren alleenstaande man. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar het feit dat betrokkene geen medische attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Betreffende de verklaring van de raadsman van betrokkene dat er ernstig moet worden gevreesd dat de asielpcedure en de opvangvoorzieningen in Italië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest benadrukken we dat er de voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit werd opgericht in Italië. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake. Een andere recente bron desbetreffend is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH waarnaar ook verwezen wordt in de schriftelijke tussenkomst van de raadsman van betrokken. Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we ook op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI – "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country", <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>) De raadsman van betrokkene spreekt in dit verband ook naar het feit dat de RVV systematisch de overdracht aan Italië van asielzoekers schorst en vernietigt. Desbetreffend benadrukken we dat de door de raadsman van betrokkene aangehaalde arresten individueel werden behandeld door de RVV en dat dit niet automatisch impliceert dat de situaties waarvan sprake in deze arresten transposeerbaar zijn op de situatie van betrokkene. Daarnaast wensen we te verwijzen naar een recente arresten van de RVV (RvV 196 361 d.d 25.11.2016) waarin er geen schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd opgelegd omtrent een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013, wat daarbij ook niet kan doen besluiten dat beslissingen omtrent de overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 systematisch geschorst en vernietigd

worden door de RVV. We benadrukken verder ook dat de betrokkene zelf tijdens zijn gehoor in België geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo maakte betrokkene betreffende een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 enkel melding van bezwaren gebaseerd op het feit van zijn in België verblijvende broer. Daarnaast merken we op dat betrokkene in Italië geregistreerd werd omwille van illegale binnenkomst en dat hij geen asiel vroeg in Italië. Het kan de Italiaanse instanties dan ook niet euvel worden geduid dat hij niet de aan de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming bijstand en opvang kreeg als hij geen verzoek voor internationale bescherming indiende. Hierbij wensen we wel op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat betrokkene desbetreffend tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden op het moment van zijn registratie in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren. Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, die ook aangehaald worden door de raadsman van betrokkene, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, die tevens ook van recentere date dateren dan van de door de raadsman van betrokkene aangehaalde raprten, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum – Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Verder benadrukken we ook dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan

omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten (4).“

1.4. Op 17 januari 2017 dient de verzoekende partij tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in.

1.5. Op 12 januari 2017 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven.

1.6. Hij dient hiertegen op 17 januari 2017 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in.

1.7. Op 19 januari 2017 dient verzoeker een vordering tot een versnelde behandeling van de vordering tot schorsing in ten aanzien van de in beslissing van 19 december 2016.

2. Ontvankelijkheid

2.1. Met betrekking tot de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

Artikel 44, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt verder dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd bij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Uit het bepaalde in artikel 39/85, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat het verzoek, naar aanleiding van het tussenkomen van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel die imminent is, om bij wege van voorlopige maatregelen zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van een andere beslissing te behandelen, slechts ontvankelijk is indien tegelijk bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing wordt gevorderd van de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel die imminent is (geworden). Daarnaast moet, in toepassing van artikel 39/85, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, de vordering tot schorsing waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd reeds zijn ingeschreven op de rol, mag de Raad er zich nog niet over hebben uitgesproken en moet de vordering worden ingesteld binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

In casu maakt de verzoeker het voorwerp uit van een beslissing van 12 januari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing, die aan de verzoeker werd betekend op dezelfde dag, maakt zijn verwijdering imminent nu zij de vasthouding van de verzoeker beveelt in een plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. De verzoeker heeft op dinsdag 17 januari 2017 een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voornoemde beslissing van 12 januari 2017 ingediend. De onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen werd zodoende ingediend binnen de termijn van

tien dagen zoals voorzien in artikel 39/57, § 1, derde lid iuncto artikel 39/57, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet. Verder werd de voorliggende vordering tot schorsing reeds op de rol ingeschreven, onder het rolnummer 199.225, en dient te worden vastgesteld dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken.

Daar uit het bovenstaande is gebleken dat de verwijdering van de verzoeker imminent is, staat ook het uiterst dringende karakter van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen vast. De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook ontvankelijk. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van laatstgenoemde vordering ook niet.

2.2. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.2.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Hieruit volgt dat, opdat de Raad in het kader van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou kunnen overgaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een voor hem bestreden beslissing, de volgende voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld:

1. de verzoekende partij heeft een ernstig middel aangevoerd dat de nietigverklaring van de bestreden akte kan verantwoorden (artikel 39/82, § 2, eerste lid iuncto artikel 39/84, eerste lid en 39/85, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet);
2. de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen (artikel 39/82, § 2, eerste lid iuncto artikel 39/84, eerste lid en 39/85, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet)

De tijdigheid van de vordering wordt door de Raad noch door de verwerende partij betwist.

3. De ernst van de aangevoerde middelen

3.1.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van

het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.2. Beoordeling.

3.2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, evenals van het rechtszekerheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij licht het middel toe als volgt:

“Schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van de beginselen van behoorlijk bestuur, rechtszekerheid en het zorgvuldigheidsprincipe.

1. Verwerende partij laat na de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer naar Italië degelijk te onderzoeken, rekening houdend met de algemene situatie in dat land, om zo correct te beoordelen of ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak. zie 1. januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 5 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkye, § 66).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008 Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Veremgd Koninkrijk, § 108 in fine).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008,

Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonbaar van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Bovendien moet dit onderzoek volgens het EHRM, gezien de delicate en evolutieve situatie in Italië, met grote voorzichtigheid gebeuren en op basis van een volledige, rigoureuze en geactualiseerde informatie (EHRM, 4 november 2014, arrest Tarakhel t. Zwitserland).

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing wat betreft de onthaal- en opvangmogelijkheden in Italië niet afdoende, en voerde geen zorgvuldig onderzoek naar de opvangsituatie. Zo maakt verwerende partij zich schuldig aan een selectieve lezing van de bronnen die ze aanhaalt en schetst ze een té optimistisch beeld van de opvangcrisis in Italië.

2. In de eerste plaats maakt verwerende partij zich schuldig aan een selectieve lezing van de bronnen die ze aanhaalt, en schetst ze een té optimistisch beeld van de opvangcrisis in Italië.

2.1. Betreffende toegang tot de asielpprocedure en het daaraan gelinkte opvangstelsel bij aankomst in Italië:

De verwerende partij haalde aan in de bestreden beslissing dat verzoeker toegang zal hebben tot de asielpprocedure en het daaraan gelinkte opvangstelsel. Verzoeker betwist niet dat hij recht heeft om bij aankomst zijn asielaanvraag in te dienen maar verschillende recente rapporten wijzen op de vaak lange wachttijden voor Dublin- terugkeerders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend bij hun eerste passage door Italië. Het recente SFH-rapport haalt aan als volgt:

"Asylum seekers sometimes have to wait a long time until they get a first appointment (fotosegnalamento). This also applies to Dublin returnees who did not apply for asylum in Italy before they were transferred. In Rome, the waiting period can be up to one month. During this time, applicants have no identification and no access to reception or accommodation."¹

Verwerende partij stelde dat het SFH-rapport enkel de situatie aankaart in Rome en Milaan en dus niet representatief zou zijn voor het hele Italiaanse grondgebied. Verwerende partij garandeert echter niet dat verzoeker niet naar Rome of Milaan zal teruggevoerd worden en baseert zich ook niet op recente rapporten die aantonen dat de situatie in de rest van Italië beter is. Het meest recente AIDA-rapport, waarnaar verwerende partij ook in de bestreden beslissing verwijst, handelt zonder twijfel wel over de situatie van heel Italië.

Uit dit AIDA rapport blijkt in elk geval dat het fenomeen van lange wachttijden zich niet beperkt tot Rome en Milaan. Het stelt dat de toegang tot de reguliere opvang (voor nieuwe aanvragers) weken of zelfs maanden vertraging kan opleveren:

"According to the practice recorded until the end of September 2015, even though by law asylum seekers are entitled to material reception conditions immediately after claiming asylum and the "fotosegnalamento" (fingerprinting), they may access accommodation centres only after their formal registration ("verbalizzazione"). This implies that, since the verbalizzazione can take place even months after the presentation of the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accommodation solutions. Due to this issue, some asylum seekers lacking economic resources are obliged to either resort to friends or to emergency facilities, or to sleep on the streets"²

Volgens een recent rapport van Artsen zonder grenzen bedraagt de gemiddelde wachttijd tussen de eerste registratie en de effectieve toewijzing van een opvangplaats anderhalve maand, met pieken tot wel drie maanden.³

Bovendien moet worden opgemerkt dat uit het door verwerende partij zelf aangehaalde AIDA rapport blijkt dat zelfs tijdens de periode dat de specifieke opvang voor Dublin-terugkeerders nog werkzaam was (hetgeen thans niet meer het geval is!), het voorviel dat geen opvangplaats kon worden gevonden en noodgedwongen zelf alternatieve verblijfplaatsen dienden te zoeken: "However, it happens that Dublin returnees are not accommodated and find alternative forms of accommodation such as self-organised settlements."4

De mensonwaardige omstandigheden waarin asielzoekers terechtkomen indien ze noodgedwongen in dergelijke zelf-georganiseerde informele verblijfplaatsen moeten verblijven, worden uitgebreid besproken in het reeds aangehaalde rapport van Artsen zonder grenzen.

Ook het SFH-rapport schetst geen rooskleurig beeld van deze alternatieve opvangvoorzieningen.

"The living conditions for asylum seekers and refugees in squats, slums and on the street are abysmal. They live on the margins of society without any prospect of improving their situation. Their everyday life consists of covering their basic needs, such as searching for food and a place to sleep."5

Een voorbeeld van deze alternatieve opvang waar veel Eritreeërs verblijven is het Selam Palace in Rome.

"Many residents of Selam Palace have protection status in Italy, but Dublin returnees also live there"6

"A major problem is the lack of drinking water in the building . Residents are ^ therefore forced to buy mineral water. This is expensive, unpractical and unecological. As the building is situated on the outskirts of the city, residents have to make a considerable effort if they want to eat in a charity-run caf  teria in the city centre. They can only do this once a day at most due to the long distances in Rome. Poor nutrition due to a lack of money and insufficient knowledge of available food in Italy often lead to health-related problems. according to Cittadini del Mondo. People often suffer from bone and muscular problems as well as respiratory diseases."7

Dat het niet uitzonderlijk is dat asielzoekers zich moeten begeven naar de straat of een dergelijk alternatief opvangcentrum kan afgeleid worden uit de volgende passages van het SFH-rapport:

"Especially in Rome, a large number of asylum seekers and people with protection status live in squats and slums."8

"Many asylum seekers and people with protection status in Rome are homeless."9 Verwerende partij haalt tot slot ook aan dat in de luchthavens ngo's werkzaam zijn die de Dublin-terugkeerders helpen bij hun aankomst. Uit het SFH-rapport blijkt nochtans dat deze hulp verre van optimaal is.

"In Rome, the responsible NGO has changed almost every year in recent years due to the way contracts are awarded, while in Milan, the same NGO has been in place for years. This is particularly problematic when a new organization receives the mandate, as it must first find its feet and knowledge is wasted. GUS reports that after its contract had expired, it even had to dismantle and remove the deckchairs it had installed."10

"According to GUS, the NGO at Rome Airport is informed a month in advance about the exact date and the expected number of transfers from other Dublin countries on a certain day. However, there is no definitive confirmation and no further information is given if the transfer does not take place on that day, for example if the person being transferred lodges a complaint against the Dublin décision in the other Dublin country or goes into hiding, or if the transfer does not take place for some other reason. In addition, the airport NGO is only given very little additional information about the person being transferred. If the person is particularly vulnerable due to physical or mental illness, this makes it more difficult to find adequate care and pr  par   for their special needs. What's more, the NGO is not always informed about the medical needs of arrivals."11

Bijgevolg moet geconcludeerd worden dat voor het hele Italiaanse grondgebied wachttijden voor opvang veelvoorkomend zijn. Verzoeker loopt dus een reëel risico om bij aankomst in Italië zich te moeten beroepen op de alternatieve, niet door de staat georganiseerde, opvangmogelijkheden of op straat te leven. Verwerende partij liet na in de bestreden beslissing dergelijke wachttijden te vermelden en garanties te bieden dat verzoeker een snelle toegang zou hebben tot het opvangnetwerk.

3.2. Betreffende de kwaliteit en capaciteit van de opvang zelf

Er zijn inderdaad theoretisch een aantal opvangmogelijkheden in Italië aanwezig voor het profiel van verzoeker. In de praktijk blijkt uit het recente SFH-rapport echter dat deze opvangmogelijkheden niet aan de vraag te kunnen voldoen en zijn de bestaande opvangplaatsen van ondermaatse kwaliteit. Deze opvangmogelijkheden worden hier verder overlopen.

2.2.1 Eerst en vooral kunnen Dublin-terugkeerders in Italië niet langer meer gebruik maken van speciaal voor hen ingerichte opvangplaatsen. Het meest recente rapport van SFH stelde het volgende:

"The FER projects set up specifically to accommodate people returned to Italy under the Dublin Régulation expired in summer 2015 without replacement. Subsequent projects under the current EU fund AMIF should come into force in August 2016, according to GUS. The project is scheduled to last 24 months."12

De tijdelijke plaatsen die specifiek werden ingericht om personen die in het kader van de Dublin-verordening door Italië werden terug- of overgenomen zij momenteel dus niet meer open.

Deze vaststelling bracht Uw Raad er reeds toe een beslissing van verwerende partij volgens dewelke Dublin-terugkeerders nog steeds terecht konden in specifiek voor hen ingerichte opvangplaatsen te vernietigen (RvV nr. 169 039 van 3 juni 2016).

Het rapport spreekt inderdaad van fondsen die nieuwe opvangplaatsen voor Dublin- terugkeerders zouden moeten creëren. Ondertussen zijn we echter meer dan een jaar verder na de sluiting van deze opvangplaatsen, en zijn deze blijkbaar nog steeds niet geopend. Verzoeker zal hierin dus niet terecht kunnen.

Bijgevolg moeten Dublin-terugkeerders sinds juni 2015 beroep doen op het reguliere opvangnetwerk. Dit wordt ook door verwerende partij bevestigd in de bestreden beslissing.

Verwerende partij wijst er echter op dat het AIDA-rapport "geen gewag maakt van problemen ter zake Verwerende partij voerde echter geen grondig bijkomend onderzoek naar dit reguliere opvangnetwerk, en concludeert op onzorgvuldige wijze dat verzoeker wel terecht zal kunnen in het reguliere opvangnetwerk.

In de volgende paragrafen wordt dit reguliere opvangnetwerk en zijn tekortkomingen besproken.

2.2.2. Het CAS opvangsysteem is georganiseerd als 'emergency reception centres'. Het is een opvangnetwerk dat niet enkel voorzien is voor Dublin-terugkeerders. Het is wel de opvangplaats waar de meeste Dublin-terugkeerders terecht komen zoals het rapport van SFH aanhaalt in volgende paragrafen:

"Asylum seekers who are returned to Italy under the Dublin III Régulation usuallv find accommodation in a CAS or another first-stage reception centre."¹³

"People who are transferred to Rome under the Dublin III Régulation and whose asylum application is dealt with by the Questura of Rome are usuallv accommodated in CAS centres."¹⁴

Verwerende partij maakt in haar beslissing m.b.t. verzoeker geen enkele specifieke verwijzing naar dit opvangsysteem (buiten in een korte verwijzing dat er toekomstplannen zijn om dit systeem te vervangen) en evalueert niet de situatie in dit opvangsysteem. Verzoeker heeft nochtans, zo blijkt uit het SFH rapport, de grootste kans om in dergelijk opvangcentrum terecht te komen. De kwaliteit van deze opvang laat ver aan de wensen te over zo blijkt uit volgende paragrafen van het SFH rapport:

"The majority (72 percent) of places in the accommodation system are in CAS centres; however there is no publiclv available list of centres and their funding and mandates are intransparent. Neither are there any clear national guidelines. CAS are run by various institutions, including municipalities, private organisations and NGOs. Management often lacks experience in dealing with asvlum seekers. Many centres are very remote, overfull and unsuitable. There are also reports of very poor hygienic standards. Due to the dramatic increase in the number of centres and constant changes to management, staff are often unqualified and/or overworked.,, ¹⁵

"CAS centres are contracted out everv six months; the resulting fmancial insecurity hinders the establishment of good. sustainable projects. To be awarded a contract, operators apply together with an accommodation (unlike contracts for Centri governativi di prima accoglienza), which means that both the management and location can change."¹⁶

Asielzoekers en Dublin-terugkeerders zoals verzoeker lopen bovendien grote kans om een zeer lange tijd in deze ongewenste situatie te verblijven. Het CAS opvangnet is in de praktijk geen tijdelijke verblijfplaats voor mensen als verzoeker. Dat bewijst ook het volgend fragment:

"Theoreticallv. new arrivais should only stav in a CAS for a short time until accommodation can be found in a SPRAR. However. as the SPRAR svstem does not have sufficient places, most people stav in CAS for longer or for the whole duration or their asylum procédure. There used to be a maximum duration for a stay in a CAS, but this restriction was lifted. People can stay in a CAS centre at least until their asylum request has been approved or rejected. If the person appeals against a rejection of their asylum application, they are given the same status as an asylum seeker and can also stay in the centre. However. in some CAS centres, people have to leave 15 days after receiving their asylum décision. In these cases, there is a high probabilitv that they will end up on the street"¹⁷

2.3. De verwerende partij verwijst wel in haar beslissing specifiek naar de SPRAR opvang. Dit is onderdeel van de 'second stage reception' opvang en Dublin-terugkeerders kunnen hier inderdaad tot toegelaten worden. Deze opvangplaatsen staan echter niet enkel open voor Dublin-terugkeerders.¹⁸ Meer nog, Dublin-terugkeerders maken een heel klein deel uit van het totaal aan personen die in SPRAR opvang verblijven. "In 2014, only around four percent of people accommodated in the SPRAR system were Dublin cases."¹⁹

Het lage aantal van Dublin-terugkeerders in deze opvangplaatsen is omdat de prioriteit bij andere groepen ligt. Zo wordt voorrang verleend aan personen die hun asielaanvraag positief beantwoord zien en aan kwetsbare personen:

"SPRAR was instructed by the Ministry of the Interior to give priority to integrating people from first-stage reception centres who had been granted asylum into the SPRAR system in order to free up accommodation places in the CAS centres for new asylum seekers"²⁰

"Vulnerable people are also given priority."²¹

Bovendien kamt de SPRAR opvang met grote tekorten in het aantal plaatsen. "Despite a considerable increase in the number of beds, the capacity in SPRAR centres is insufficient. Therefore, many people never have access to a second-stage reception centre."²²

De verwerende partij verwijst naar de uitbreiding van het aantal plaatsen in het SPRAR-netwerk. In het aangehaalde SFH-rapport wordt dit ook aangehaald en verzoeker wil dan ook zeker niet beweren dat Italië geen inspanningen doet om de ondercapaciteit aan te pakken. Dit verandert echter niets aan de conclusie dat er, ondanks de extra inspanningen, nog steeds onvoldoende bedden zijn. "However, it is still not enough by far, considering that people in the 92,000 places in first-stage reception centres are theoretically waiting to be given a place in the SPRAR system. As SPRAR has far fewer places than CAS, SPRAR centres are normally always full and places can only be allocated to a small number of asylum seekers and beneficiaries of protection."²³

Het SFH-rapport concludeert m.b.t. de kans om opgevangen te worden in SPRAR opvang als volgt:

"Allocation seems to be random and, in a certain sense, a matter of luck."²⁴ Naast het feit dat verzoekers profiel hem een zeer kleine kans geeft om een plaats in een SPRAR te verkrijgen, is de kwaliteit van dergelijke opvang ook sterk achteruitgehaald door het stijgend aantal bedden. "The SPRAR system offers good support for those who can find a place. However, because of the dramatic increase in the number of places, it is impossible to ensure the same high quality standards as when there were fewer places."²⁵

Door enkel te verwijzen naar het feit dat er meer plaatsen bijgekomen zijn in het SPRAR opvangnetwerk, laat verwerende partij na een grondige analyse te maken van de concrete situatie van verzoeker en de kwaliteit van deze opvangplaatsen. Verzoeker is echter niet gebaat met goede intenties, maar met garanties en resultaten. Dit is een nietszeggend argument, indien dit zich niet concreet vertaalt naar gegarandeerde opvangplaatsen.

2.2.4. Verder bestaat de kans dat verzoeker terecht komt in CARA opvang.

De CARA opvangplaatsen blijven open tot wanneer de Régional Hubs in werking zijn.²⁶ Het SFH-rapport wist het volgende te melden over de CARA opvangplaatsen:

"These centres are often large and very remote. The quality varies considerably and integration measures therefore differ accordingly. Some are mass accommodation with little support."²⁷

0°k in de CARA opvangplaatsen verandert het management elke drie jaar waardoor uiterst belangrijke ervaring verloren gaat.

These centres are contracted out every three years. The building remains the same, but the management changes."²⁸

Het AID A-rapport bevestigt:

"CARA do not all offer the same reception services. Their quality of assistance varies between facilities and sometimes fails to meet adequate standards, especially regarding the provision of legal and psychosocial assistance.²⁵⁵ Identification, referral and care provided to vulnerable individuals is often inadequate due to low levels of coordination among stakeholders, an inability to provide adequate legal and social support as well as the necessary logistical follow-up.²⁵⁶ Finally, the monitoring of reception conditions by the relevant authorities is generally not systematic and complaints often remain unaddressed.²⁵⁷ As mentioned above, LD 142/2015 provides for a monitoring system in reception centres by the Préfecture through the social services of Municipalities.²⁵⁸"²⁹

"In fact, where there is no place available in neither SPRAR nor CARA, the Préfecture nevertheless sends asylum seekers to one of those structures, thereby exceeding their maximum reception capacity. As a result, this causes overcrowding and a deterioration of material reception conditions (see the section on Conditions in Reception Facilities)."³⁰

Ook deze soort opvangplaatsen vergeet verwerende partij te analyseren en ook m.b.t. deze opvangplaatsen worden meerdere tekortkomingen vastgesteld door recente rapporten.

Als de verzoeker het geluk heeft om in een van de opvangsystemen terecht te komen (waarvoor hij geen garantie heeft gekregen van verwerende partij), zal dat hoogstwaarschijnlijk in een CAS of CARA opvang zijn. Verwerende partij liet na deze opvangsystemen zelfs te vermelden laat staan te analyseren. Een analyse van deze opvangsystemen doet besluiten dat er systematische tekortkomingen aanwezig zijn die ertoe kunnen leiden dat verzoeker op een mensonwaardige manier behandeld wordt. In het door verwerende partij wel aangehaalde SPRAR opvang komen weinig Dublin-terugkeerders terecht en ook hier geeft verwerende partij niet de garantie dat verzoeker in deze instanties zal terechtkomen. Door de toestroom aan asielzoekers en de voorkeur die op een andere groep ligt, lijkt de kans dan ook klein dat verzoeker hier een verblijfplaats vindt. Bovendien, moet er zelfs dan gewezen

worden op de tekortkomingen van dit opvangnetwerk, iets wat verwerende partij ook nagelaten heeft. Verwerende partij heeft zich gelimiteerd tot het verwijzen naar de toekomstplannen van de Italiaanse overheid inzake opvang van asielzoekers ('zullen samengevoegd worden') en tot het verwijzen naar initiatieven ('meer plaatsen') zonder te kijken of het probleem (gebrek aan menswaardige opvang) daarmee is opgelost. De rapporten van SFH en AIDA werden door verwerende partij fragmentarisch gelezen en de extra bronnen waarop verwerende partij zich beroep zijn sterk verouderd.

3. Ten tweede, en belangrijker nog, hield verwerende partij niet voldoende rekening met de massale instroom van nieuwe asielzoekers in Italië de laatste maanden. Deze zeer grote toename van het aantal asielzoekers in Italië maakt de opvangcrisis in Italië enkel maar groter.

In de update van het UNCHR van november 2016 blijkt dat er al meer asielzoekers in Italië gearriveerd zijn in de eerste elf maanden van 2016 dan tijdens dezelfde periode in 2015.³¹

Deze zeer grote toename van het aantal asielzoekers in Italië maakt de opvangcrisis in Italië enkel maar groter.

Verwerende partij hield met deze massale toestroom van nieuwe asielzoekers in Italië geen rekening. Het vermeldde deze toestroom enkel kort en besloot dat hieruit verzoeker nog altijd niet zelf kan kiezen in welke lidstaat hij zijn asielaanvraag indient. Verwerende partij had echter meer rekening moeten houden met deze massale toestroom als deze logischerwijze gevolgen heeft voor de capaciteit en kwaliteit van de aanwezige opvang.

Ondanks het feit dat verwerende partij op de hoogte was of diende te zijn van de massale toestroom van migranten in Italië, wordt hiermee totaal geen rekening gehouden in de bestreden beslissing. Dit vormt dan ook een duidelijke schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verwerende partij stoelde de bestreden beslissing niet op landeninformatie die voldoende up-to-date is, ondanks het feit dat ze alle nodige rapporten in handen had of diende te hebben.

Door geen rekening te houden met de massale toestroom van nieuwe asielzoekers in Italië in 2016, waardoor het reeds overbelaste asiel- en opvangsysteem nog verder onder druk kwam te staan, ging verwerende partij uiterst onzorgvuldig te werk, en werd de zorgvuldigheidsplicht dan ook geschonden. Het is alom bekend dat Italië reeds sinds 2014 ernstige problemen heeft met betrekking tot de opvangcapaciteit, en dat de Italiaanse overheid grote moeilijkheden om de menselijke waardigheid van asielzoekers te garanderen kent. Door de massale toename van asielzoekers sindsdien, zijn de problemen hieromtrent enkel maar toegenomen. Hierdoor zijn er ernstige aanwijzingen op een mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

Gezien de problematische situatie in Italië, had verwerende partij voor verzoeker schriftelijke garanties moeten vragen aan de Italiaanse overheid aangaande een correcte behandeling van zijn asielprocedure en de mogelijkheid tot opvang. Deze garanties ontbreken echter compleet. Italië werd verwerende partij ging uiterst onzorgvuldig te werk door de bestreden beslissing te nemen zonder voorafgaandelijk individuele garanties voor verzoeker te vragen aan de Italiaanse autoriteiten.”

3.2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

De door verzoeker geschonden geachte algemene beginselen van behoorlijk bestuur hebben alle betrekking op de beoordeling van het risico op onmenselijke of vernederende behandeling dat hij zou kunnen lopen in geval van een overdracht aan de Italiaanse asielinstanties en betreffen dus de beoordeling van het risico van de schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekster een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoeker erop alludeert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer verzoeker aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoeker en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan zijn geval, moet de verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin-III-Verordening) bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Met betrekking tot de algemene situatie in Italië wordt er in de bestreden beslissing op basis van recente rechtspraak van het EHRM, op gewezen dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland:

“Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49).

Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland).”

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Eind 2015 bevestigde het EHRM nogmaals dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen. (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland). In 2016 werd dit standpunt opnieuw bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15363/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27).

Uit verdere lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië. Zij heeft bij haar onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De Raad stelt vast dat de verweerder zich heeft gesteund op het door "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd). Verder merkt de Raad verder op dat de verwerende partij zich tevens heeft gesteund op volgende stukken:

- het rapport van Christopher Chope, *“L’arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes”*, Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014;
- het rapport van Italian Council for Refugees (CIR) *“Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries”*, AIDA, 09.09.2014;

- UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum – Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015
- "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin van 30 april 2015;
- "Third resettlement and relocation forum – Italian Roadmap" van 1 oktober 2015;
- het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern) van augustus 2016;
- <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>;
- Het rapport van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights") van 2016;

De verwerende partij komt tot de conclusie dat deze bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld verschaffen en geen aanleiding geven om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor Dublin-terugkeerders per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen Italië voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang, maar er wordt verwezen naar rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië geregeld is. De verwerende partij baseert zich onder meer op het AIDA rapport van december 2015 met betrekking tot de situatie van Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië, maar verwijst ook naar het SHF rapport van 2016 dat ruim aandacht besteedt aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië, met name in Rome en Milaan.

Vooreerst vermeldt de bestreden beslissing dat uit dit AIDA rapport blijkt dat er met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome, Milaan, Bologna, ...) bijkomende opvangcapaciteit werd gecreëerd voor Dublin-terugkeerders. Deze opvangstructuren voor Dublin-terugkeerders zijn niet meer operationeel maar de Dublin-terugkeerders worden intussen opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67), waarbij in het rapport geen gewag wordt gemaakt van problemen ter zake.

De verwerende partij besluit vervolgens na lezing van OSAR/SHF rapport van augustus 2016 dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat Dublin-terugkeerders "geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt."

Verder wordt gesteld voor wat betreft de algemene opvangcapaciteit in Italië: "Zo wijzen we ook op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15)."

De verwerende partij neemt ook zeer recente informatie van 19 oktober 2016 in rekening: "Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI – "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum

seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country”, <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>).”.

Verder brengt de verwerende partij ook volgende nuancering aan wat betreft een recent rapport van Amnesty International van 2016: *“Hierbij wensen we wel op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International (“Hotspot Italy. How EU’s Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights”, 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.”.*

De verwerende partij komt, na het onderzoek en de beoordeling van de in de verschillende bronnen vervatte informatie, tot de volgende conclusie:

“Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, die ook aangehaald worden door de raadsman van betrokkene, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal – en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, die tevens ook van recentere date dateren dan van de door de raadsman van betrokkene aangehaalde rapporten, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport “L’arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes”, Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; “Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries”, AIDA, 09.09.2014; UNHCR, “Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy”, juli 2013; “Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”, ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; “Third Resettlement and Relocation Forum – Italian Roadmap”, Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).”.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing omstandig heeft gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat de voormelde rapporten, die inderdaad gewag maken van tekortkomingen, er geen blijk van geven dat deze tekortkomingen zich op een dergelijke schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, zich daarbij steunend op allerlei recente bronnen van informatie.

3.2.1.3. Verzoeker citeert uit het SFH- waaruit blijkt dat ook Dublin-terugkeerders onderworpen kunnen worden aan wachtperiodes die tot een maand kunnen oplopen. Hij verwijst ook naar het AIDA-rapport waaruit blijkt dat de toegang tot de reguliere opvang weken tot maanden in beslag kan nemen en de betrokken asielzoekers dan aangewezen zijn op alternatieve vormen van opvang, vaak in erg slechte omstandigheden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het AIDA rapport van december 2015 moet worden samengelezen met het SFH rapport van 2016 en andere recente informatie, aangehaald in de beslissing. Na lezing van deze rapporten stelt de Raad vast dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen Dublinterugkeerders, met name naargelang zij al dan niet reeds een asielaanvraag in Italië hebben ingediend. Verzoeker kan dan ook niet volstaan met een verwijzing naar een aantal fragmenten uit dat AIDA-rapport zonder dit te situeren in het geheel van de informatie, en al evenmin naar persberichten en

informatie die niet specifiek betrekking heeft op Dublinterugkeerders. In casu is niet betwist dat verzoeker geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië.

Waar verzoeker betoogt dat erop alludeert dat er een lange duurtermijn is vooraleer er een opvangplaats wordt toegekend, stelt de Raad vast dat het AIDA rapport waarnaar de verzoeker verwijst enkel toelaat vast te stellen dat niet 100% van de asielzoekers onmiddellijk een opvangplaats verkrijgen. Voor wat betreft Dublin-terugkeerders die in Italië nog geen asielaanvraag hebben ingediend, blijkt dat zij bij hun aankomst in de luchthaven een asielaanvraag moet indienen. Zij zullen een afspraak bekomen bij de bevoegde Questura om een zgn. verbalizzazione te bekomen. (p. 22 van het SFH rapport, augustus 2016) (noot: Questura slaat op de migratiedienst van de Italiaanse politie). Uit het rapport blijkt dat indien er geen uitdrukkelijk akkoord is van Italië voor de over- of terugname van de asielzoeker, quod in casu, de persoon in kwestie altijd zal worden overgebracht naar Rome of Milaan. De modaliteiten van de overdracht worden op voorhand vastgelegd op basis van de Dublin-verordening. De Dublin-terugkeerders ontvangen van de grenspolitie in de luchthaven een uitnodiging die informeert welke Questura in casu bevoegd is voor hun asielaanvraag. In de luchthavens van Rome en Milaan is er een NGO ter plaatse om advies en bijstand te verlenen aan Dublin-terugkeerders. Dublin-terugkeerders die in Italië nog geen asielaanvraag hebben ingediend, moeten hun aanvraag voorleggen aan de Questura die bevindt in de luchthaven. (p. 23 van het SFH rapport, augustus 2016)

In casu blijkt uit de stukken van het dossier dat voor verzoeker een vlucht werd geboekt naar Rome. Verzoekers kritiek dat niet blijkt dat verzoeker naar Rome of Milaan zal worden teruggevlogen mist dan ook feitelijke grondslag.

Uit het rapport blijkt dat de NGO die actief is op de luchthaven van Rome (Fiumicino) op voorhand wordt ingelicht van de komst van Dublin-terugkeerders. Bij aankomst worden Dublin-terugkeerders door de grenspolitie op het vliegtuig gezocht en worden zij begeleid tot het bureau van de Questura op de luchthaven. Er worden vervolgens vingerafdrukken en een foto genomen. De NGO wordt ingelicht over de juridische situatie van de betrokken Dublin-terugkeerders en de stand van zaken in hun asielprocedure, zodat de NGO in staat is hen in te lichten en bij te staan. Te Rome zal de NGO zich organiseren om opvang te zoeken voor Dublin-terugkeerders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend in Italië en waarvoor de Questura van Rome bevoegd is voor de verdere behandeling van de asielaanvraag. Het rapport concludeert dat Dublin-terugkeerders die aankomen in Rome toegang hebben tot een NGO die bijstand kan verlenen aan personen die nog geen asielaanvraag hebben ingediend in Italië, wat in deze het geval is. (p. 25-26 van het van het SFH rapport, augustus 2016) Het besluit van de verwerende partij dat er in Rome een NGO operationeel is die bijstand verleent aan Dublin-terugkeerders berust dus op goede gronden. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij onredelijk lang zal moeten wachten voor hij bij de bevoegde Questura een verbalizzazione kan bekomen die vereist is om toegang te krijgen tot het reguliere opvangnetwerk.

Uit het AIDA rapport (december 2015) blijkt dat Dublin-terugkeerders intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (AIDA rapport, p. 67), en dat het AIDA rapport geen gewag maakt van problemen ter zake.

Verzoeker betwist niet dat uit het door de verweerder gehanteerde rapport van SFH blijkt dat de NGO in de luchthaven van Rome de Dublin-terugkeerder begeleidt in het verkrijgen van een opvangplaats in het reguliere netwerk indien de terugkeerder, quod in casu, nog geen asielaanvraag had ingediend voorafgaand aan zijn vertrek uit Italië. (p. 25 van het van het OSAR / SHF rapport, augustus 2016) Uit het vermeld AIDA rapport blijkt dat (p. 60 e.v.) er in het reguliere opvangnetwerk een onderscheid moet worden gemaakt tussen zgn. eerste lijnsopvang, enerzijds, en zgn. tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA, CAS en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk.

Uit het SFH rapport 2016 blijkt dat Dublin-terugkeerders voor wie de Questura van Rome bevoegd is of wordt, meestal worden opgevangen in een CAS. Uit de verdere informatie van het SFH-rapport blijkt dat deze CAS worden beheerd door diverse instellingen, met name gemeenten, privé-organisaties of NGO's. De NGO die actief is op de luchthaven te Rome, ontvangt een lijst met beschikbare CAS plaatsen. Indien er geen beschikbare CAS plaatsen zijn, dient de NGO zich te richten tot de prefectuur om een ander opvangadres te verkrijgen. Hieruit blijkt dus dat de NGO te Rome voor Dublin-terugkeerders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend voor hun vertrek uit Italië, zoals de verzoeker, in eerste instantie een opvangplaats zal voorzien hetgeen dus onder meer een CAS kan zijn.

Verzoekers kritiek met betrekking tot de werking en personeelsswissels van de NGO leidt er niet toe vast te stellen dat er ernstige dysfuncties zijn die er toe leiden dat verzoeker wordt verstoken van opvang. Ook waar hij nog wijst op het feit dat niet aan de NGO wordt bevestigd of de overdracht doorgaat, of er

wijzigingen zijn, zijn er in de voorliggende zaak geen elementen voorhanden die wijzen op een plotse wijziging van het tijdstip van overdracht. Bovendien blijkt dit, volgens het SFH-rapport, vooral problematisch wanneer er sprake is van een bijzonder kwetsbaar profiel, wegens psychische of fysieke gezondheidsproblemen, wat voor verzoeker niet het geval blijkt.

Verzoeker uit ook kritiek op de opvang in de CAS centra. Uit de door verzoeker aangehaalde passages blijkt dat deze kritiek in eerste instantie betrekking heeft op een gebrek aan transparantie van de financiering en het management van deze centra, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat verzoeker daarbij in mensonwaardige omstandigheden zal terechtkomen.

Tenslotte wijst de Raad er nog op dat uit het AIDA rapport december 2015 blijkt dat de mogelijkheid bestaat om asielzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien (p. 65).

In het licht van wat voorafgaat blijkt dat noch verzoekers uiteenzettingen noch de informatie uit het administratief dossier op het eerste gezicht toelaten om vast te stellen dat verzoeker verstoken zal blijven van adequate opvang bij een terugkeer naar Italië.

Wat betreft de verwijzing naar gebrekkige opvang in overbevolkte opvangplaatsen, merkt de Raad op dat verzoeker geen rekening houdt met de recente informatie in de bestreden beslissing die erop wijst dat gestaag wordt gewerkt aan een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk in Italië. Uit het AIDA rapport blijkt dat asielzoekers in het algemeen in de eerstelijnsvoorzieningen blijven voor een duur van 7 tot 30 dagen, tot wanneer zij kunnen doorvloeien naar de tweedelijnsopvang, in het zgn. SPRAR-netwerk. Het betreft hier kleinschaligere opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden, en blijkens de stukken lijkt het probleem van overbevolking zich niet te situeren op dit niveau. Verzoeker maakt op het eerste gezicht niet concreet aannemelijk dat hij niet op een redelijke tijdsperiode zou kunnen doorstromen naar een SPRAR-centrum. Daarenboven kunnen in de informatie die de verzoeker ter zake naar voor brengt geenszins concrete elementen worden gevonden die erop wijzen dat in de CAS-centra, in CARA of SPRAR centra in hun algemeenheid en verscheidenheid, zich daadwerkelijke onmenselijke toestanden zouden voordoen die verzoekers grondrechten zouden aantasten.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt de verzoeker prima facie niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door verweerder over de opvang en behandeling van asielzoekers, met name Dublin-terugkeerders, op grond van informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zou zijn.

De stukken die de verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt en zijn uiteenzetting doen geen afbreuk aan de conclusie van het EHRM in de voormelde arresten dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen. (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

Verzoeker maakt prima facie niet aannemelijk dat hij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

3.2.1.4. Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoeker in het licht van het gegeven dat hij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

Hoewel verzoeker als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, kan hij niet zonder meer betogen dat in zijn geval individuele garanties hadden moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. Immers toont hij niet aan dat hij dergelijke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat in casu bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin hij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland). Nergens blijkt, noch betoogt verzoeker dat hij specifieke gezondheidszorgen nodig heeft.

De Raad merkt tevens op dat uit de recente rechtspraak van het EHRM niet langer blijkt dat individuele garanties moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert. In een omzendbrief van 2 februari 2015, met specifieke verwijzing naar het Tarakhel arrest,

garandeerde de Italiaanse minister van Binnenlandse zaken aan alle Dublinpartners dat alle families met kleine kinderen samen zullen worden opgevangen in een faciliteit waar de opvangomstandigheden zijn aangepast aan de familie en de leeftijd van de kinderen. In een tweede brief van 15 april 2015 informeerde de Italiaanse minister van binnelandse zaken de Europese Commissie dat huisvesting binnen het SPRAR netwerk werd gereserveerd voor families die in het kader van de Dublin-verordening worden overgedragen aan Italië. Een lijst met beschikbare faciliteiten werd in een omzendbrief van 8 juni 2015 aan de Dublinpartners verzonden. Uit recente rechtspraak volgt dat het EHRM voormelde omzendbrieven aanvaard als een voldoende garantie en geen reden ziet om te geloven dat de opvangplaatsen die specifiek worden voorbehouden voor families die worden overgedragen in het kader van de Dublin-verordening niet beschikbaar zullen zijn bij hun aankomst te Italië, in zoverre de Italiaanse overheden op de hoogte zijn van een familiesituatie en de datum van de geplande Dublin-overdracht. Verder blijkt uit recente rechtspraak dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 EVRM. (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36)

Verzoeker kan niet gevolgd worden in het betoog dat in casu zou moeten worden nagegaan welke de individuele garanties zijn over de omstandigheden in dewelke de Dublin-terugkeerder zal belanden. Dat in casu de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk in artikel 22, lid 7 van de Dublin III-verordening voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst

Bovendien blijkt uit het AIDA rapport en het SFH rapport dat eens Dublin-terugkeerders aankomen op de luchthavens, met name Rome, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Er zijn geen aanwijzingen dat de verzoeker aan zijn lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië. Verzoeker maakt niet aannemelijk welke bijkomende garanties er nog gevraagd dienden te worden.

3.2.1.5. Gelet op het bovenstaande dient prima facie te worden vastgesteld dat de verzoeker noch met zijn verwijzing naar algemene rapporten noch met zijn betoog aangaande zijn individuele situatie het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoot en bijgevolg evenmin artikel 4 van het Handvest dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt. Evenmin toont hij aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke, dan wel willekeurige wijze heeft gehandeld om tot de bestreden beslissing te komen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht blijkt prima facie niet. Ten slotte moet er nog op worden gewezen dat waar verzoeker wijst op de situatie van erkende asielzoekers, dit voorbarig is en hypothetisch. Ten overvloede kan worden herhaald dat het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111).

Het middel is niet ernstig.

3.2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van de beginselen van behoorlijk bestuur, rechtszekerheid en het zorgvuldigheidsprincipe.

In de preambule (14) van de Dublin III Verordening wordt verwezen naar het feit dat deze verordening moet worden toegepast in overeenstemming met het recht op gezinsleven vervat in artikel 8 EVRM. Wat verstaan moet worden onder 'gezinsleven' moet voor deze beoordeling dan ook afgeleid worden uit de rechtspraak van het EHRM en gaat als dusdanig verder dan wat onder Dublin III wordt verstaan onder gezinsleven.

De rechtspraak van het EHRM bepaalt tevens dat de vraag naar het bestaan van een gezinsleven in eerste instantie een feitenkwestie is, het zijn dus in eerste instantie de feitelijk bestaande gezinsbanden die in acht moeten worden genomen.³² Het EHRM besloot in een aantal zaken betreffende jongvolwassenen die zelf nog geen gezin hadden, dat hun relatie met hun ouders en andere gezinsleden ook binnen de definitie van 'gezinsleven' vallen: "In the case of an applicant who had reached the age of majority [...] and was living with his parents, that it had accepted in a number of

cases that the relationship between young adults who had not founded a family of their own and their parents or other close family members also constitutes family life"³³ Ook het Europees Hof van Justitie heeft geoordeeld dat de status van "afhankelijk" of "ten laste komend" gezinslid voortvloeit uit de hoedanigheid van een feitelijke situatie.³⁴ Bij het onderzoeken van de persoonlijke omstandigheden van een indiener moet de bevoegde autoriteit rekening houden met de verschillende factoren die in het specifieke geval van belang kunnen zijn, zoals de mate van economische of fysieke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen de gezinshereniger en het gezinslid.³⁵

De Europese Commissie stelt in die zin vast dat³⁶ : "Bijgevolg kan "afhankelijkheid" verschillen naar gelang de betrokken situatie en het specifieke gezinslid. Om vast te stellen of gezinsleden ten laste zijn, moet de lidstaat beoordelen of zij, gelet op hun financiële en sociale omstandigheden, behoefte hebben aan materiële steun voor om te voorzien in hun levensbehoeften in hun land van herkomst of het land waar ze vandaan kwamen bij de indiening van hun verzoek om gezinshereniging?"¹

Als dusdanig had verwerende partij verder moeten gaan dan het louter nagaan of verzoeker en zijn broer onder de specifieke voorwaarden vielen die de Dublin-bepalingen bevatten. Verwerende partij had moeten nagaan of er een 'gezinsleven' bestaat tussen verzoeker en zijn broer zoals bepaald onder artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM vormt geen absoluut recht, maar bij de beoordeling van een eerste aanvraag tot verblijf, moet er nagegaan worden of de overheid een positieve verplichting heeft om het gezinsleven te behouden en voort te zetten. Er moet daartoe een juist evenwicht behouden worden tussen de individuele belangen van de aanvrager en de publieke belangen van de samenleving. Indien deze evenwichtsuitoefening uitwijst dat er een dergelijke positieve verplichting bestaat, leidt een weigering van de aanvraag tot een schending van artikel 8 EVRM.³⁸

Er werd in de beslissing geen proportionaliteitsafweging gemaakt door verwerende partij tussen het persoonlijk belang van verzoeker en het algemeen belang van de samenleving. Dit had verwerende partij echter wel gemotiveerd moeten doen. Eerst en vooral is het gezinsleven tussen verzoeker en zijn broer voldoende intensief om onder artikel 8 EVRM te vallen. Verzoeker is een zeer jonge man, net ouder dan 18 jaar, en is zowel affectief als financieel afhankelijk van zijn in België verblijvende broer, zijn enige dicht familielid in Europa. Ten tweede gaat dit gezinsleven onderbroken worden als verzoeker teruggestuurd wordt naar Italië en als dusdanig is een schending van artikel 8 EVRM mogelijk. De broer van verzoeker is namelijk erkend als vluchteling in België en een uitwijzing naar Italië van verzoeker kan enkel tot resultaat hebben dat verzoeker een verblijf fsrecht krijgt voor Italië en niet voor België."

3.2.2.2. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker een alleenstaande volwassen man is. Verzoeker gaf tijdens zijn gehoor op 3 augustus 2016 enkel aan dat zijn broer M. in België verblijft. De bestreden beslissing motiveert dat verzoekers in België verblijvende broer echter niet kan worden beschouwd als "gezinslid", zoals bedoeld in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 en dat derhalve de artikelen 9 en 10 van de Dublin III-Verordening geen toepassing vinden. De bestreden beslissing vervolgt :

" Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde gezond te zijn en dat hij verder in het kader van zijn asielpcedure geen specifieke medische attesten of andere documenten aanbracht betreffende zijn gezondheidstoestand. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen hem en zijn in België verblijvende broer zou bestaan. De raadsman van betrokkene verwijst in dit verband onder meer naar de zeer jonge leeftijd van betrokkene, desbetreffend verwijzen we nogmaals naar het hierboven reeds vermelde leeftijdsonderzoek waaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk meer dan 18 jaar oud is. Het loutere feit dat betrokkene over een jonge leeftijd beschikt is dan ook onvoldoende grond om te spreken van een relatie van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn in België verblijvende broer. Verder benadrukken we dat er desbetreffend door de raadsman van betrokkene ook een schriftelijke verklaring werd bijgevoegd van de in België verblijvende broer van betrokkene waarin verklaard wordt dat hij herenigd wenst te worden met de betrokkene. We merken hieromtrent op dat enkel het feit dat de broer

van betrokkene schriftelijke verklaard heeft dat hij met zijn broer herenigd wil worden niet duidt op een dermate relatie van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn in België verblijvende broer, vermits er in deze verklaring ook geen expliciete melding wordt gemaakt van een afhankelijkheidsrelatie. Verder benadrukken we dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. We benadrukken verder nogmaals dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde gezond te zijn en dat hij tot op heden in het kader van zijn asielprocedure geen medische attesten of andere documenten aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat hij door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. Verder wordt er ook door de raadsman van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst geen melding gemaakt van gezondheidsproblemen bij betrokkene.»

Deze motivering wordt door verzoeker als dusdanig niet betwist. Voor zover verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie en een mededeling van de Europese Commissie merkt de Raad op dat de uitlegging die in deze arresten wordt gegeven aan het begrip “ten laste”, betrekking heeft op de betekenis van dit begrip in uitvoering van de burgerschapssrichtlijn en *prima facie* niet aan de orde is in een beslissing gesteund op de Dublin III-verordening. Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM wijst de Raad er op dat in het EHRM in zijn arrest van 4 oktober 2016 (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, *Ali e.a. v. Zwitserland en Italië*) met betrekking tot een Dublin-overdracht gesteld heeft dat het tijdelijk verblijf in een staat in afwachting van een beslissing over het verblijf, uit artikel 8 van het EVRM niet automatisch de verplichting voortvloeit om de betrokken vreemdeling toe te laten zich te vestigen op het grondgebied. Het feit dat familieleden in het gastland verblijven houdt niet automatisch de verplichting in om hem toe te laten zich daar te vestigen. Personen in een dergelijke situatie kunnen geen aanspraak maken op een dergelijk recht. (EHRM, *Jeunesse v. the Netherlands* [GC], no. [12738/10](#), § 103, 3 October 2014). Hetzelfde geldt met betrekking tot asielzoekers wiens aanwezigheid op het grondgebied slechts werd toegestaan om te voldoen aan de internationale verplichtingen van de staat (EHRM, *A.S. t. Switzerland*, § 44). Dergelijk geval moet worden onderscheiden van gevallen waarin de vreemdelingen reeds formeel werd toegestaan zich te vestigen op het grondgebied. Een intrekking van dat recht zal dan ook beschouwd worden als een inbreuk op artikel 8 van het EVRM en zal aanleiding geven tot een proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 van het EVRM. Zulk een situatie is verschillend van een vreemdelingen die, al dan niet als asielzoeker, toegang zoekt tot het grondgebied. In dat geval moet enkel onderzocht worden of er een positieve verplichting om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van één van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Analoog aan het gestelde in het arrest *Ali t. Zwitserland* (§45) blijkt in de huidige zaak dat verzoeker voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België op 6 juli 2016 (registratie op 4 juli 2016) niet in België heeft verbleven. Verzoeker toont niet aan dat hij gedurende zijn verblijf in België deel uitmaakte van het gezin van zijn broer, noch betwist hij de vaststelling in de bestreden beslissing dat er geen bijzondere banden van afhankelijkheid worden aangetoond. Verzoekers verblijf in België werd slechts toegestaan gedurende vijf maanden in het kader van het onderzoek van zijn asielaanvraag. Er is geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM tussen meerderjarige broers en zussen indien er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond. (*Slivenko v. Latvia* [GC], no. [48321/99](#), § 97, ECHR 2003-X; *Kwakyé-Nti and Dufie v. the Netherlands* (dec.), no. [31519/96](#), 7 November 2000)

Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat de relatie tussen hem en zijn broer dusdanig is dat zij onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

Het middel is niet ernstig.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig januari tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

C. VERHAERT